ΕΤΟΣ Β'. — ΑΡΙΘ. 173 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΠΕΜΠΤΗ 2 ΙΟΥΛΙΟΥ 1881

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΛΑΤΡΙΚΗ

ΕΞΑΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ Ἐν Ἀθήναις φρ 18 — Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρ. φρ. 16 — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 20.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Η ΣΗΜΑΙΑ ΜΑΣ

Μὴ ρίξετε, Γκιαούρηδες, οὔτ' ἕνα κἂν κανόνι,
Γιατὶ μπορεῖ τὰ νεῦρά μας αὐτὸ νὰ ἐρεθίσῃ,
Κι' ὁ τοῦρκος ὅλοι ξέρετε πῶς εὔκολα θυμόνει,
Καὶ ἔπειτα . . . ὁ πόλεμος 'στ' ἀληθινὰ θ' ἀρχίσῃ.
Μὴ ρίξετε μιὰ κανονιὰ, γιατὶ, μὰ τὸν Προφήτη,
Σᾶς κόβουμε τὴ μύτη.

—

Αὐτὰ μᾶς εἶπαν παστρικὰ οἱ Τοῦρκοι γιὰ φοβέρα,
Κι' ἐμεῖς ἀπὸ εὐγένεια καὶ ὄχι ἀπὸ τρόμο
Μιὰ κανονιὰ δὲν ρίξαμε γιὰ τὴν πτωχὴ παντιέρα,
Καὶ οὔτε κουμπούρι βρόντησε σὲ σπῆτι ἢ σὲ δρόμο.
'Στὴν Ἄρτα τὴν στηλώσαμε μὲ ζήτω, μὲ μυρσίναις,
Καὶ κάμποσαις ρετσίναις.

—

Κι' ἂν μᾶς ἀπαγορεύετε καὶ τῆς φωναῖς ἀκόμα,
Κι' ἂν τὸ ζήτω βλέπαμεν τ' αὐτιά σας πῶς πειράζει,
Εἰς τὴν στιγμὴ θὰ κλείναμε τὸ φλογερό μας στόμα,
Κι' ἕνα Ρωμηὸς δὲν θἄθελε τὸ ζήτω νὰ φωνάζῃ·
Κι' ἂν κατοχὴ τῆς Ἄρτας μας δὲν θέλατε νὰ γίνῃ,
Καὶ τοῦτο θὰ τὸ κάναμε ἀπὸ ἀβροφροσύνη.

—

Ὄχι πῶς σᾶς φοβώμαστε γι' αὐτὸ καὶ σᾶς ἀκοῦμε,
Εἴμαστε τόσῳ εὐγενεῖς καὶ τόσῳ *ντιλικάτοι*
Ὅπου ποτὲ δὲν θέλουμε κι' ἐχθροὺς νὰ ἐνοχλοῦμε . . .
'Εμεῖς μὲ τὴν εὐγένειαν σᾶς μπαίνουμε 'στὸ μάτι.
'Εσεῖς μᾶς φοβερίζετε καὶ ἐμεῖς σᾶς χαιρετᾶμε,
'Εσεῖς φωνάζετε *σικτίρ*, κι' ἐμεῖς δὲν σᾶς μιλᾶμε.

—

Καὶ ἔπειτα γιατὶ πομπὴ κι' ἐπίδειξι νὰ γίνῃ,
Γιατὶ νὰ πέσουν μερικὰ κανόνια 'στὸν ἀέρα,
'Αφοῦ 'στὴν Ἄρτα μπήκαμε λεβέντικα μ' εἰρήνη,
Καὶ στήσαμε 'στὸ κάστρο της 'Ελληνικὴ παντιέρα;
Εὐχαριστοῦμε μάλιστα γιὰ τὴ φοβέρα τούτη,
Γιατὶ δὲν ἐξωδέψαμε οὔτε ὀκᾶ μπαροῦτι.

—

Καὶ ἔπειτα ἂν ἔπεφτε κανένα μας κανόνι
Καὶ σεῖς θυμώνατε γι' αὐτὸ κι' ἐρχώμαστε στὰ χέρια,
Γιατὶ νὰ σᾶς κυλίσουμε μὲ μιὰ κλωτσιὰ 'στὴ σκόνι,
Καὶ νὰ σᾶς ξεκοιλιάσουμε μὲ δίκοπα μαχαίρια;
Γιατὶ, ἀφοῦ θὰ γίνουμε μὲ τὴν 'ψηλή σας Πύλη
Καὶ σύμμαχοι καὶ φίλοι;

—

Γιατὶ, ἀφοῦ τὰ πήραμε μὲ τὴν ἀδελφοσύνη,
Γιατὶ ἀπὸ τὸ αἷμα σας καὶ μιὰ σταλιὰ νὰ στάξῃ;
Καὶ ἔπρεπε νὰ λερωθῇ μὲ αἷμα ἡ εἰρήνη
Γιὰ ἕνα παληοκάνονο; πᾶ! πᾶ! Θεὸς φυλάξοι!
Ὄχι ἐμεῖς δὲν θέλουμε νὰ δοῦμε στάλα αἷμα
Εἰς τὸ χρυσό της στέμμα

—

'Αφῆστε, Τοῦρκοι τ' ἄρματα, ἀφῆτε τῆς φοβέραις
Κι' ἐλᾶτε εἰς τὸ πλάϊ μας σὰν τοὺς 'Ισραηλίταις,
Μ' εἰρήνη νὰ σκοτώνουμε τῆς πονηραῖς ἡμέραις,
Καὶ νὰ κτυποῦν ἡ μύταις μας μὲ τῆς 'δικαῖς σας μύταις
'Ελᾶτε ν' ἀγαπήσουμε, νὰ πιοῦμε καὶ νὰ φᾶμε,
Κι' ἐμεῖς γιὰ τὸ χατῆρί σας καὶ τὰ κανόνια σπᾶμε.

Souris

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρωθυπουργὸν καὶ ὑπουργὸν τῶν Στρατιωτικῶν.

Ἄρτα, 30 Ἰουνίου, 5 μ. μ.

Τί κάμνετε σ' τὸ Θεό σας; Τί κανονοβολισμοὺς ἀκούομεν ἐξ Ἀθηνῶν, ἀπὸ πρωΐας ἄχρις ἑσπέρας, καὶ ἕνα ἕνα, ἀργὰ ἀργά; Ὁ Χιδαγὲτ πασσᾶς ἀπειλεῖ νὰ πάρῃ τὴν Ἄρταν ὀπίσω ἐὰν ἐξακολουθήσουν κανονοβολισμοί. Κυττάξτε καλὰ, δὲν ἀνακατόνουμε ἀ!

Σοῦτσος.

Ἀρχιστράτηγον Σοῦτσον.

Ἀθῆναι, αὐθημερὸν, 5 1)2 μ. μ.

Τίποτε βρὲ ἀδελφέ. Ὁ Ῥώμας ἀπέθανε καὶ τοῦ ἀποδίδονται αἱ νεοφανεῖς τιμαί. Εἰδοποιήσατε Χιδαγὲτ ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θάπτεται καὶ κανονοβολισμοὶ παύουν.

Βαλτινός.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ.

Ὁ θάνατος τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας κ. **Σπυρίδωνος Ῥώμα** ἐλύπησε καὶ ἡμᾶς ἐγκαρδίως. Τύπος ἀληθὴς ἱππότου διεκρίνετο ἐπὶ μεγάλῃ εὐγενείᾳ ψυχῆς καὶ ποικιλίᾳ γνώσεων. Ὡς ὑπουργὸς παρεῖχε πλείστας ἐγγυήσεις τιμίας καὶ τελεσιουργοῦ πολιτεύσεως. Μόνον ὁ φυλλοδιφῶν κάποτε τὰς ἐθνικάς μας σελίδας γνωρίζει πόσους ἀδάμαντας κρύπτει ἡ ἱστορία τῶν Ῥώμα· ὁ δ' ἐπισκεπτόμενος ἐν Ζακύνθῳ τὰ μέγαρα καὶ τοὺς κήπους καὶ τὰς πινακοθήκας των ἀναγνωρίζει ἀληθῆ εὐγένειαν, ἧς γνήσιος βλαστὸς ἦν καὶ ὁ ἄρτι ἀποβιώσας Ῥώμας. Ἅμα ἐγνώσθη ὅτι ἐγγὺς ὁ ἑλληνοτουρκικὸς πόλεμος, τρεῖς ἀδελφοὶ Ῥώμα—ἀνψιοί του—ἔδραμον καὶ ἐτάχθησαν ὑπὸ τὰς σημαίας. Ἡ συκοφαντία ἥτις διοργανώθη ἰσχάτως εἰς σύστημα ἔν τινι πολιτικῇ αἰθούσῃ ἀπεπειράθη δι' ἑνὸς ῥυπαρογραφικοῦ ὀργάνου της νὰ ῥίψῃ καὶ κατὰ τῶν Ῥώμα δύο τρεῖς φούχτας βορβόρου· ἀλλ' ἡ κοινωνία ἐδδελύχθη τοὺς συκοφάντας καὶ τὴν ἀγγελίαν τοῦ θανάτου τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Παιδείας ἠκούσαμεν πάντες μετ' ἐγκαρδίου θλίψεως.

—

Λίαν καλῶς ἐλέχθη ὅτι ὁ Ῥώμας ἀπέθανεν ἀπὸ ἀσφυξίαν ἐντὸς τῆς κουμουνδουρικῆς ἀτμοσφαίρας. Εἶναι ἀπερίγραπτοι αἱ θλίψεις τὰς ὁποίας τῷ προσέφερεν κατὰ τὸν βραχὺν ὑπουργικόν του βίου ἡ ὑπηρεσία τοῦ ὑπουργείου τῆς Παιδείας. Εἶναι ἀπερίγραπτος ἡ ὀδύνη τὴν ὁποίαν ἠσθάνθη ἕως ὅτου ὑπογραφῇ τὸ διάταγμα δι' οὗ ἐξελέγετο πρύτανις ὁ κ. Δαμασκηνός. Ἐδέησε νὰ καθυποβάλῃ εἰς τὸν Βασιλέα τὴν παραίτησίν του, διότι ἀντέδρα ὁ κ. Κουμουνδοῦρος. Ἠκούσαμεν μάλιστα ὅτι ἐνῷ συνωμίλει μετὰ τῆς Α. Μ. ἔπεσεν ἐκ συγκινήσεως ὁ πίλος ἐκ τῶν χειρῶν του· ὁ δὲ Βασιλεὺς ἰδίαις χερσὶ τοῦ τὸν ἔδωκεν. Ὁ Ῥώμας τότε εἶπεν: εὐχαριστῶ πολὺ δι' αὐτὴν τὴν τιμὴν, ἀλλὰ θέλω νὰ μοῦ ὑπογράψητε τὸ διάταγμα. Τὴν Δευτέραν ἂν δὲν ἀπατώμεθα συνεφώνησε μὲ τοὺς Τμηματάρχας νὰ εὑρεθοῦν εἰς τὸ ὑπουργεῖον εἰς τὰς 3 μ. μ. διὰ νὰ συνεργασθοῦν. Μεταβαίνει ἀκριβῶς εἰς τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν καὶ ἀντὶ τμηματάρχου, καὶ ἀντὶ γραμματέως, καὶ ἀντὶ γραφέως εὑρίσκει μόνον τὸν κλητῆρα τοῦ ὑπουργείου γυμνὸν, ἐξηπλωμένον ἀναιδέστατα ἐπὶ τοῦ Καναπὲ τοῦ ὑπουργοῦ! Πρὸ ὀλίγων πάλιν ἡμερῶν ἔγινε κλοπὴ ἐν τῷ ὑπουργείῳ 500 φράγκων,

ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΝΕΑΠΟΛΕΩΣ.

VICO CAMPANE. (*)

Ἡ ὁδὸς εἶνε ἀκόμη ἐρήμη, διότι οἱ Νεαπολῖται, νωθροὶ ὡς Ἱσπανοὶ καὶ ἀκηδεῖς, καταλείπουσι λίαν βραδέως τὸ θάλπος τῆς στρωμνῆς. Ποίμνια αἰγῶν διέρχονται καὶ ἴσανται καὶ διασπείρονται, σκαλίζουσαι τὰ σκύβαλα καὶ ἀναμασῶσαι τὰ φύλλα, καὶ ἀγελάδες βαίνουσαι νωχελῶς μετὰ τῶν ἀκολουθούντων αὐτὰς ζωηρῶν μόσχων, σείουσαι τὸν κώδωνα, ἀνηρτημένον ἀπὸ τοῦ εὐρώστου τραχήλου, συχνάκις δὲ καὶ ὄνοι θήλειαι μετὰ τῶν πώλων αὐτῶν, ὧν τὸ γάλα διορίζουσι οἱ ἰατροὶ εἰς τοὺς ἐξ εἰδικῶν τινων ἀσθενειῶν πάσχοντας, καὶ κύνες ἀδέσποτοι, καὶ ρακοσυλλέκται καὶ ὁδοκαθαρισταί. Ἐπὶ τοῦ παρόντος, ὡς βλέπετε, ὑπερτεροῦσι οἱ τετράποδοι διαβάται, ἀλλ' ἤδη καὶ ὄρθριά τινα δίποδα, κτίσται φέροντες τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης αὐτῶν, καὶ ξάνται ἐρίου ἢ βάμβακος μετὰ τοῦ ἀχωρίστου αὐτῶν ξανίου, καὶ ὑπηρέται κατερχόμενοι πρὸς ἀγορὰν ἐδωδίμων καὶ σμήνη νεαρῶν ἐργατίδων, σπευδουσῶν μὲ ἔτι ὑπναλέον τὸ ὄμμα ἐπὶ τὸ ἔργον τῆς ἡμέρας, φαίνονται κινούμενα. Ἤδη ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς κειμένου Τολέδου βόμβος τις ὡσεὶ μελισσῶν, θροῦς τις ἀλλόκοτος καὶ ἀόριστος ἔρχεται καὶ φωνῶν, καὶ ἤχων, καὶ θορύβων. Εἶνε ὁ γίγας, ὁ μυριόχειρ, καὶ μυριόπους, καὶ μυριόστομος, ὅστις ἐξυπνᾷ. Ἤδη αἱ πρῶται ἅμαξαι διέρχονται δρομαίως, θορυβωδῶς κυλιόμεναι ἐπὶ τοῦ λιθοστρώτου· ὁ ἄξων τῶν καταφόρτων φορτηγῶν ἁμαξίων τρύζει γοερῶς, καὶ πλῆθος ποικιλόσχημον καὶ ποικιλόμορφον ἀρχίζει μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ πλημμυρῇ τὴν ὁδόν. Οἱ ἔμποροι ἀνοίγουσι ἤδη τὰ παρὰ τὴν ὁδὸν καταστήματα αὐτῶν. Τὰ καφενεῖα πληροῦνται θαμώνων. Ὁ παντοπώλης διευθετεῖ συμμέτρως πρὸ τῆς θύρας τοῦ ἐργαστηρίου του σάκκους ζυμαρικῶν μετ' ἐπιγραφῶν παραδόξων, ἐν αἷς σημειοῦται διὰ γιγαντιαίων πολυχρόων ἀριθμητικῶν χαρακτήρων ἡ τιμὴ ἑκάστου εἴδους. Ὁ κρεωπώλης ἀναρτᾷ ἀπὸ τῶν σιδηρῶν ἀρπαγίων τεμάχια ὀγκώδη βοείου κρέατος. Ἡ λαχανόπωλις ἀποφλοιοῖ καὶ συνάζει ἐντὸς κανίστρου πίσα καὶ κυάμους χλωροὺς ῥίπτουσα χαμαὶ τοὺς λοβούς. Ὁ ὀπωροπώλης ἀνορθεῖ συμμέτρως πυραμίδας καὶ ῥόμβους ἐκ πορτοκαλλίων, ἐκ μήλων, ἐξ ἀπίων. Ὁ κάπηλος ἀποφυλλίζει κινάρας ἢ καθαρίζει κολοκύθας παρὰ τὴν φλιὰν τῆς θύρας του, ἢ ἐκλεπίζει ἰχθύας καὶ προετοιμάζει τὰς χύτρας. Ἡ ἀργυραμοιβὸς μεταφέρει τὴν μικρὰν αὐτῆς τράπεζαν, καλυπτομένην ὑπὸ πλεκτοῦ σύρματος καὶ ἀρχίζει μεταποῦσα νὰ σχηματίζῃ στήλας χαλκίνων νομισμάτων. Ὁ μαθητευόμενος τοῦ κουρέως καθαίρει διὰ τοῦ σαρώθρου τὰ διεσπαρμένα ἐντὸς τοῦ κουρείου τῶν μαλλίων δράγματα, καὶ τὰ τοποθετεῖ πρὸ τῆς θύρας. Ὁ δὲ παλαιοπώλης ἐξάγει ἀπὸ τοῦ ζοφεροῦ καταγωγίου του καὶ ἐκτίθησι παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ ἕδρας, καὶ τραπέζας καὶ σκίμποδας, καὶ εἰκόνας σητοβρώτους καὶ μελαμβαφεῖς, πάντα ταῦτα χρησιμεύσαντα ἤδη εἰς πολλὰς γενεὰς, γηραλέα καὶ κατερρωγότα. Ἄρτοι κυκλοτερεῖς καὶ ἐπιμήκεις δεικνύουσι τὸν ξανθὸν αὐτῶν φλοιὸν καὶ τὴν λευκὴν σάρκα ἐπὶ τῆς τραπέζης τοῦ ἀρτοπώλου. Γυναῖκες τοῦ ὄχλου προετοιμάζουσιν ἐντὸς λεβήτων διάφορα πολυσύνθετα ὀνθυλεύματα, κρέατα ἀμφιβόλου νωπότητος, ἰχθῦς καὶ ἄλλους ὄψους μετ' ἀφθόνου συνοδείας κρομμύων καὶ σκορόδων, ἅτινα καταναλίσκουσιν οἱ πενέστεροι τῆς συνοικίας. Αἱ γαλαῖ κεκλεισμέναι δι' ὅλης τῆς νυκτὸς ἐντὸς τῶν ἐργαστηρίων, ἐξέρχονται ἅμα τῶν θυρῶν ἀνοιχθεισῶν, μιαουρίζουσι θορυβωδῶς μὲ ἀνυψωμένην κέρκον, καὶ ἰσάμεναι ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ῥίπτουσι τὸ βλέμμα ἀνυπόμονοι πρὸς τῆς ὁδοῦ τὸ πέρας, ἐλλοχῶσαι τὸν polmonaro. Εἶνε δὲ οὗτος ὁ ἐργολάβος, ὁ ἀναλαμβάνων τὴν διατροφὴν τῶν γαλῶν, ἀντὶ εὐτελοῦς, μηνιαίας δι' ἑκάστην, συνδρομῆς, ἐξαρτῶν ἀπὸ τοῦ ὤμου πάσσαλον ἀφ' οὗ τὰ ἄκρα κρέμανται καλαθίσκοι δύο, πλήρεις τεμαχῶν λεπτῶς κεκομμένου πνεύμονος καὶ ἄλλων ἐντοσθίων βοός. Ἅμα τῇ θέᾳ τούτου, αἱ γαλαῖ πᾶσαι τῆς συνοικίας ὁρμῶσι καὶ περικυκλοῦσιν αὐτὸν μετὰ κραυγῶν, εἶτα δὲ πάλιν ἀστραπηδὸν διασπείρονται, καὶ ἑκάστη ἱσταμένη πρὸ τῆς θύρας τοῦ κυρίου αὐτῆς, ἀναμένει τὴν κατὰ σειρὰν διανομὴν τῆς τροφῆς. Τώρα ἡ ὁδὸς ἀρχίζει ν' ἀποκτᾷ τὴν καθ' ἡμέραν αὐτῆς ὄψιν, καὶ νὰ γίνηται θορυβωδεστέρα· οἱ διαβᾶται καθίστανται πολυπληθέστεροι, αἱ ἅμαξαι διέρχονται πυκναί. Ἡ ἡμερησία παρέλασις τῶν πλανήτων ὀψοπωλῶν καὶ μικρεμπόρων ἤρξατο ἤδη. Ὁ κηπουρὸς ὁδηγεῖ ὀνάριον, μόλις συρόμενον ὑπὸ τὸ βάρος σπυρίδων παμμεγίστων, πεπληρωμένων παντοειδῶν χορταρικῶν καὶ γογγυλίων, καὶ κολοκυνθῶν, καὶ γεωμήλων, καὶ πεπερώνων. Ὁ ἀνυπόδητος κάτοικος τῆς Ἁγίας Λουκίας πωλεῖ ἰχθύας μικροὺς καὶ ὄστρακα. Γυναῖκες πωλοῦσιν ὠά· ἄλλος τις πωλεῖ καρπούς, ἄλλος κάστανα ὀπτά, ἄλλος περιφέρει ὑδρίας πλήρεις ὕδατος θειούχου καὶ σιδηρούχου, οὗτινος ποιεῖται χρῆσιν ὑπερβολικὴν ὁ λαός, καὶ ἄλλος ξύλου ρινίσματα πρὸς ἐπίστρωσιν τοῦ ἐδάφους καὶ τῶν κλιμάκων, ὅταν ἡ ἡμέρα τύχῃ νὰ ἦνε βροχερά. Ἕκαστος τούτων ἀγγέλλει τὸ ἐμπόρευμά του μετὰ φωνῆς ἠχηρᾶς, ὀξείας, διαπεραστικῆς, καὶ μετὰ τοσούτων λαρυγγισμῶν, μετὰ τοσούτων ποικιλμάτων, μετὰ τοσούτων παραλλαγῶν φωνῆς, ὥστε ὁ μὴ καθαρῶς ἐντόπιος οὐδὲν ἀπολύτως δύναται νὰ ἐννοήσῃ. Ἐν τούτοις τὰ πυράθυρα ἀνοίγονται. Σκοῦφοι νυκτικοί, καὶ κεκρύφαλοι, καὶ ἐφεστρίδες, καὶ ὠμαρίδες, καὶ

(*) Συνέχεια· ἴδε ἀριθ. 172.

τὰ ὁποῖα ἐπλήρωσεν αὐτὸς ὁ ἴδιος, αἰσθανθεὶς αἰσχύνην διὰ τὸ γεγονός. Ἐντὸς τοιαύτης ἀτμοσφαίρας βεβαίως δὲν ἠδύνατο νὰ ζήσῃ εἰς Ῥώμας, ἡ δὲ ὑπουργεία ἀφεύκτως ἐπέσπευσε τὸν θάνατόν του.

—

Ἀταράχωτέραν κηδείαν τῆς τοῦ Ῥώμα δὲν εἴδομεν ἄλλην. Καλλίτερον νὰ μὴν τῷ ἀπενέμοντο τιμαὶ ὑπουργοῦ, ἴσως ἡ ἐκφορὰ τοῦ νεκροῦ θὰ ἐγίνετο σεμνοτέρα. Κάνεις δὲν ἤξευρε τί κάμνει. Ὅλα ἄνω κάτω. Διαταγαὶ καὶ κόντρα διαταγαί, σαλπίσματα καὶ κόντρα σαλπίσματα. Ἐχάσαμεν πλέον καὶ τὴν τέχνην τῶν ἐπιδείξεων.

ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ—ΔΟΥΜΑΣ.

Καὶ πάλιν μετ' εὐχαριστήσεως μανθάνομεν ὅτι ὁ κ. Σκουλούδης μόλις φθάσας εἰς Παρισίους κατώρθωσε νὰ εὕρῃ τ' ἀπαιτούμενα 40,000,000 πρὸς καταρτισμὸν τῆς νέας ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας, εἰς ἣν θὰ διαλυθῇ καὶ θ' ἀφομοιωθῇ πρὸς χαρὰν ὅλου τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ἡ Ἑταιρία τῆς Σύρου, καθαριζομένη πάσης ἁμαρτίας καὶ ῥίχνουσα εἰς τὴν θάλασσαν τὰ παληοπάπουτσα τῶν τέως διαχειριστῶν αὐτῆς Κεχαγιάδων καὶ Βαφειαδάκιδων, ἐὰν μὴ καὶ αὐτοὺς τοὺς ἰδίους. Καὶ ὅμως τίς θὰ πιστεύσῃ ὅτι καὶ μεθ' ὅλα ὅσα ἔφαγον οἱ κύριοι οὗτοι καρχαρίαι δὲν εἶχον χορτάσει ἀκόμα, ἂν καὶ ναυστάθμους ὁλοκλήρους καὶ σιδηρουργεῖα καὶ ἀτμόπλοια κατέπιον καὶ ἐχώνευσαν εἰς τὸ κῆτος τοῦ στομάχου των, παρενέβαλλον ἑπομένως προσκόμματα εἰς τὴν εὐόδωσιν τοῦ ἔργου τοῦ κ. Σκουλούδη, διότι ὁ βουλευτὴς Σύρου θὰ τοῖς εἶπε πιστεύομεν παστρικὰ ὅτι ἡ διαχείρισις καὶ ἡ διεύθυνσις τῆς νέας ἑταιρίας δὲν θὰ γίνηται κεχαγιάδικη.

Βεβαίως τὸ τοιοῦτον ἠδύνατο καὶ ἀγγέλους νὰ ἐπαναστατήσῃ, ἐὰν ὁ σφετερισμὸς καὶ ἡ ἀπὸ λεμβούχου ἢ χαμάλη εἰς κεφαλαιοῦχον ἀναγωγὴ ἤθελε τοὺς διαβολίσει. Ἀλλὰ ἡ χαρὰ μιᾶς ὁλοκλήρου Σύρου καταληφθείσης ἐσχάτως ὑπὸ χρονίου μελαγχολίας, διότι εἰς μετὰ τὸν ἄλλον διέφευγον τὰς τέως ὀλβίας ἀκτάς της τόσοι σταθμοὶ ἐμπορικῆς κινήσεως θὰ τοὺς ἔπνιγεν αὐτοὺς τοὺς Ἑκατόγχειρας, ὅταν πρόκειται περὶ πλουτισμοῦ ἑαυτῶν, καθ' αὐτὸ δὲ ἀχειρας Οὔνθαμ, ἴσως ἀκόμα καὶ ἄποδας ἐν τῷ κύκλῳ τῶν κοινῇ συμφερόντων, ἐὰν ἤθελον καθαρὰ ν' ἀποκρούσωσι τὰς τόσῳ εὐεργετικὰς διὰ τὴν Σύρον προτάσεις τοῦ κ. Σκουλούδη. Ἐδέησε λοιπὸν νὰ ἐκλέξωσι τὴν σκολιὰν ὁδὸν καὶ μόνον διὰ κινήσεων ἢ χειρονομιῶν πρὸς τὴν ἑτοίμην νὰ ἐκραγῇ ἐγαντίον των ἀγορὰν τῆς Σύρου, νὰ τῆς δώσουν νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει εἷς καὶ μόνος βουλευτὴς εἰς τὴν Σύραν, ἀφοῦ εἰς μίαν γωνίαν τῆς Ὁδοῦ Σταδίου ἀφανίζεται σκεπτόμενος περὶ τῆς προσφιλοῦς του νήσου καὶ ὁ γλυκυτοκίνητος Δούμας.

Ὁ κ. Δούμας ὡς οἰκονομολόγος καὶ τραπεζίτης δύναται νὰ λάβῃ τὸ ὄνομα χαλαστοῦ. Ἐνθυμεῖσθε ὁποῖον τραγικοκωμικὸν ἔπαιξε πρόσωπον εἰς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ δανείου τῶν 120,000,000. Εἶπε, ξεῖπε, ξαναεῖπε καὶ ἐδέησε νὰ μεταμορφωθῇ εἰς θάλασσαν ἢ εἰς γυναῖκα ἢ εἰς ἀττικὸν οὐρανόν, εἰς ὅ,τι ἐν τέλει θὰ τὸν ἔκαμνεν ἀσκὸν πλήρη ἀστασίας, διὰ νὰ κερδίσῃ ὁ ἐρίφης τὸν ἐπιούσιόν του. Καίτοι βουλευτὴν, ὁ κ. Συγγρὸς τὸν εἶχε τότε κεραυνώσει διὰ μιᾶς ἐπιστολῆς του, ὁ Κουμουνδοῦρος τὸν ὠκτειρεν, ὁ Τρικούπης τὸν συνέτριψεν, ἀλλ' οἱ γλυκυτοὶ τοῦ κ. Δούμα ἐσείοντο ὑπὸ ἀνησυχίας καὶ κρυφῆς τινος χαρᾶς ὅτι κάπου κάπου ἀνακατόνει καὶ αὐτὸς τὸ κουτάλι του εἰς τὴν σοῦπαν τῶν ἄλλων.

Ἐσχάτως πάλιν εἰς τὴν ἔκδοσιν τῶν μετοχῶν τοῦ δα-

νείου τῶν ἑκατὸν εἴκοσιν ἑκατομμυρίων ἐζήτησε νὰ παίξῃ πρόσωπον ἀνδροχωρίστρας καὶ ἐπερπέρησεν εἰς δύο τρία φύλλα ὅσην εὐφυΐαν καὶ σοφιστείαν δύναται ν' ἀποστάξῃ τὸ λῖπος του. Ὅλοι του οἱ ὑπολογισμοὶ ἐναυάγησαν ἀπέναντι τῆς λαμπρᾶς ἐπιτυχίας τοῦ δανείου. Ἐὰν εἶχεν οὐρὰν, θὰ τὴν ἐδάγκανεν ἐκ πείσματος μέχρι πρώτου αἵματος· ἀλλ' ὁ ἀγαθὸς κ. Δούμας, ἂν καὶ συνεταιρισθεὶς ἐσχάτως τὸν κ. Καραπάνον εἰς τὰς ἐπιχειρήσεις του, τέτοια πράγματα δὲν ἔχει. Περιωρίσθη λοιπὸν νὰ δαγκάσῃ τὰ χείλη του καὶ ἔστρεψε τοὺς μηρούς του πρὸς τὴν ἐκλέξασαν αὐτὸν νῆσον, νὰ ἴδῃ ἐκεῖ τί συμβαίνει.

Ἐκεῖ συνηντήθησαν μὲ τοὺς κολασμένους καὶ δακρυρροοῦντας ὀφθαλμοὺς τῶν διαχειριστῶν τῆς Ἀτμοπλοϊκῆς Ἑταιρίας, ὅτε μηροὶ καὶ ὀφθαλμοὶ ἐφαίνοντο ζητοῦντες ἀλληλοβοήθειαν. Ἂν ἦτο δυνατὸν νὰ χαλάσῃ ἡ ἐπιχείρησις τοῦ Σκουλούδη, ὄχι διὰ κανένα ἄλλον λόγον, ἀλλὰ διὰ νὰ δικαιωθῇ τὸ ὄνομα τοῦ χαλαστοῦ ὅπερ ἀγωνίζεται νὰ λάβῃ ὁ κ. Δούμας! Ὁ ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ λάβῃ τὸ παράσημον εἰς τρυφερώτερον κόσμον καὶ φύλον, ἀφοῦ εἶναι μάλιστα καὶ κόσῳ κομψὸς καὶ τόσῳ γλυκὺς, ἀλλὰ ἔπαθεν ἐσχάτως ἀπὸ ὑπερσαρκίαν καὶ ἀντὶ νὰ ζητήσῃ τὴν ἐλάττωσίν της εἰς οἱαδήποτε ἀντιπαχικὰ λουτρὰ, ἀγωνίζεται νὰ τὴν καταβάλῃ δι' ἀεννάου ἐργασίας ἀποτυγχανούσης πάντοτε καὶ οὔτω παρασκευαζούσης αὐτῷ νέας θλίψεις καὶ νέαν ἐλάττωσιν τῆς obésité του.

Κρυφὰ, κρυφὰ, ὡς νὰ ἐσήκωσε τὴν Πιστωτικὴν ὅλην καὶ ἔφευγε διὰ τὸν Ὠκεανὸν, ὁ κ. Δούμας ἀνεχώρησεν ἐκ Σύρου διὰ Παρισίους, ἀφοῦ ἀντήλλαξεν ἀπελπιστικὸν φίλημα μὲ τοὺς Συμβούλους τῆς Ἑταιρίας ὑποσχεθεὶς αὐτοῖς, ὅτι θὰ εὕρῃ νέα κεφάλαια καὶ δάνεια τὰ ὁποῖα αὐτοὶ καὶ αὐτὸς νὰ συμμαγειρεύουν καὶ νὰ διευθύνουν. Ἂν θὰ ἠρνοῦντο τὴν ὑπογραφὴν των οἱ κύριοι σύμβουλοι ἢν ἔδωκαν εἰς τὸν κ. Σκουλούδην συμβληθέντες μετ' αὐτοῦ, αὐτὸ δὲν ἐπείραζε τίποτε, δὲν θὰ ἦτον πολὺ νέον εἰς τὸν τρικυμιώδη βίον των, εἰς ὃν πολλάκις ὡς ὁ Πέτρος ἐδέησε δι' ὑψηλοὺς λόγους νὰ ἀρνηθῶσι τὸν ἴδιον ἑαυτόν τους.

Τὸ κακὸν ὅμως ἦτο ὅτι ἕως ὅτου κινηθῇ ἡ ἄρρην τραπεζιτικὴ boulotte, ὁ κ. Σκουλούδης ἐπέρανε τὴν ἐργασίαν του, εὗρε τὰ σαράντα ἑκατομμύρια καὶ διὰ τοῦ κ. Δημάρχου τῆς Σύρου ἀνήγγειλε τηλεγραφικῶς εἰς τοὺς κυρίους Συμβούλους τὴν κερασυνοβόλον εἴδησιν τῆς ἐπιτυχίας. Οἱ Σύμβουλοι εἶναι ἀληθὲς ὅτι θὰ καταρῶνται τὸν κ. Δούμαν, ὡς δωρεὰν ἐκθέσαντα αὐτοὺς, ἀλλ' ὁ κ. Δούμας θὰ εἶναι εὐχαριστημένος καὶ μόνον μὲ τὰ τρεξίματα αὐτὰ τὰ ὁποῖα τὸν προβιβάζουν εἰς τοὺς ἀσπάλακας μετόχους τῆς Τραπέζης ἢν διευθύνει ὡς τὸν δραστηριώτερον διευθυντὴν πιστωτικοῦ Καταστήματος.

ΗΜΙΟΝΟΙ—ΜΕΛΑΣ.

Ἐνθυμεῖσθε τοὺς πέντε Μασσαλιώτας ἡμιόνους, τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ἀληθινὸν θαῦμα ἰδέσθαι, πρωτοφανεῖς εἰς τὸ εἶδός των, ὧν ἕκαστος ἤξιζε καὶ πεντακισχίλια φράγκα; Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁπόταν ἐφαίνοντό που ἔξω, πλῆθος πολὺ τοὺς παρηκολούθει καὶ τοὺς ἐθαύμαζεν, ὡς νὰ ἦσαν διάσημοι Παρισιναὶ Ἑταῖραι ἢ ξένοι Βασιλεῖς ἐλθόντες νὰ μᾶς ἐπισκεφθῶσι; Τοὺς ἡμιόνους αὐτοὺς ἔσπευσε νὰ τοὺς πωλήσῃ διὰ ψευδοπλειστηριασμοῦ τὸ Συμβούλιον, τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ.

Ἕως ἐδῶ τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει τίποτε τὸ παράδοξον· αὐτοὶ οἱ διευθύνοντες τὸν Ἐρυθρὸν Σταυρὸν Εὐνοῦχοι, οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀμύνης καὶ τῶν Συλλόγων, τῆς κατὰ τύπους ἀρετῆς καὶ κατ' οὐσίαν κακίας, ἔσπευσαν πρῶτοι νὰ προεξοφλήσουν τὴν κουμουνδουρικὴν εἰρήνην καὶ νὰ ξεκάμουν μὲ ὅ,τι ἐπιδεικτικῶς ἔτεινε πρὸς τὸν πόλεμον. Εἰς τὰς χεῖρας τῶν παστρικῶν αὐτῶν εὐγενῶν εἴμεθα βέβαιοι ὅτι τὰ χρήματα δὲν ἠδύναντο νὰ διολισθήσωσι διότι θὰ εὕρισκον ἀντίστασιν εἰς τὰ χειρόκτια τῶν ἱπποτῶν τῆς Βελενδζοαμύνης. Ἐγένετο καὶ ὁ θεσμὸς αὐτὸς κρουνὸς ρουσφετοφόρος καὶ ὅσων ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἠδιαθέτει καὶ εὐκόλως ἐκάμπτετο ἐτέθη ὑπὸ τὸ δροσερὸν καὶ εὐεργετικώτατον αὐτὸ ντούς. Ἱκανὸς ἀριθμὸς ἰατρῶν πλὴν ἐφαρμόσουν ψυχρολουσίαν εἰς τοὺς πελάτας των τὴν ἐφήρμοσαν εἰς ἑαυτούς. Πολλαὶ ὑπηρεσίαι χονδρικαὶ ἢ λιανικαὶ πρὸς μεγάλας Κυρίας ἀντημείφθησαν ἐρυθροσταυρικώτατα. Ἐν γένει ἡ *διαχείρισις* ἐδούλευσε καὶ οἱ ἡμιόνοι—οἱ πέντε ἀληθῶς ἀριστοκράται ἡμιόνοι ἐδέησε νὰ πωληθῶσιν.

Ἡ πώλησις τῶν ἡμιόνων ἀνετέθη εἰς τὸν κύριον Βασίλειον Μελᾶν, χαίροντα ῥήμην καρδιναλίου καὶ ὑπόληψιν ἁγίου. Καὶ τὰς δύο ὑπολήψεις του τὰς καλλιεργεῖ ὅσον οὐδὲν ἄλλο, ἂν καὶ ἠναγκάσθη τὸ ἐξωτερικὸν τῆς μιᾶς νὰ τὸ θυσιάσῃ εἰς τὸ ἐξωτερικὸν τῆς ἄλλης, διότι ὡς τώρα τοὐλάχιστον ἡμεῖς δὲν γνωρίζομεν ἅγιον ξυρισμένον. Ἐξαιροῦμεν τοὺς ἀγγέλους οὕτινες ὄχι μόνον δὲν εἶναι ἅγιοι, ἀλλὰ καὶ κατὰ Δαμαλᾶν ἐν τῇ Κατηχήσει του δὲν εἶναι βέβαιον ἀκόμα ἂν εἶναι γένους ἀρσενικοῦ, μὴ δυνηθέντος τοῦ θεολόγου μέχρι τοῦδε τοὐλάχιστον νὰ ἐξετάσῃ τὸ πρᾶγμα ἐπιτοπίως.

Ἡ ἀγιωχύνη τοῦ κὺρ Bachίλη μας συνετέλεσεν εἰς τοῦτο, νὰ χαρισθοῦν οἱ ἡμίονοι δι' ἕνα κομμάτι ψωμὶ εἰς τὸν κ. Θεοφιλάτον. Οὔτε εἰς πλειοδοσίαν ἐτέθησαν, οὔτε συναγωνισμὸς ἐπετράπη, οὔτε κτηματίαι, προσφέροντες, δισχίλια δι' ἕκαστον ἡμίονον φράγκα, εἰσηκούσθησαν, οὔτε ἡ ὥρα καθ' ἣν ἐπωλήθησαν ἐγνώσθη, διότι ὁ ἅγιος Μελᾶς τὰ εἶχε ψήσει μετὰ τοῦ κ. Θεοφιλάτου καὶ οὔτω ἐγένετο ἡ ταχυδακτυλουργικὴ πώλησις τῶν ἡμιόνων ἀντὶ χιλίων φράγκων ὁ εἷς.

Τοιαύτη γίνεται χρῆσις τῶν ἱερῶν χρημάτων τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ· αἱ Κυρίαι μὲ τὰ προσφιλῆ γιατρουδάκια των, ὁ δὲ Μελᾶς μὲ τὰ προσφιλῆ μουλαράκια του. Καλλιτέραν χρῆσιν ὁ ἄθριξ καρδινάλιος δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ κάμῃ τῆς ξένης περιουσίας· ἀλλ' ὁ κ. Θεοφιλάτος, περὶ οὗ ὁ κόσμος ἔχει ἄλλην ὑπόληψιν, δὲν ἔπρεπε νὰ χαραμίσῃ τόσον εὐτελῶς τὴν περιουσίαν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Εἰς τὴν τάξιν τῶν Ταρτούφων ἐπιτρέπονται τὰ πάντα, ἀλλ' εἰς τὴν τάξιν τῶν δι' ἱδρῶτος τοῦ προσώπου των, ὡς ὁ κ. Θεοφιλάτος, καὶ δι' ἀεννάου ἐργασίας ἀνακτησάντων θέσιν περίβλεπτον ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἐπιτρέπονται τοιαῦται Λαθροχειρίαι.

ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ—ΦΙΛΗΜΩΝ.

Ἤθρεν ὁ *Αἰὼν* περίστασιν νὰ μᾶς κτυπήσῃ! Ἀφοῦ συνάδελφος τοῦ Ῥουσοπούλου γενόμενος ἐλούφαζεν εἰς ὅσα κατηγορηματικὰ τοῦ ἐγράψαμεν προκειμένου περὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως, κρούοντα βαρέως τὴν πολιτικήν του ὑπόληψιν, τραυλίζει ντροπιασμένος ἐναντίον μας, διότι γράψαντες ὅσα ἐγράψαμεν εἰς τὸ προλαβὸν φύλλον περὶ γυμναστικῆς δὲν ἐπηνέσαμεν τοὺς Γυμνασιάρχας Γραμματικόπουλον καὶ Κωνσταντινίδην τὸν διαβόητον! Τὴν πρὸς τὸν τελευταῖον συμπάθειάν του, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ αἰσχύνηται καὶ τὸ ὄνομά του νὰ χαράττῃ ἀκόμη, μετὰ τὰς ὑπὸ Σπυλιοπούλου φοβερὰς περὶ αὐτοῦ ἀποκαλύψεις, δὲν θέλομεν πρὸς τὸ καλόν του νὰ σχολιάσωμεν. Ἀλλὰ τί ἔκαμαν ἐπὶ τέλους οἱ κύριοι αὐτοὶ διὰ νὰ προκαλέσουν τοὺς ἐπαίνους τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ὅπερ τόσον πολὺ διαφέρει ἀπὸ τὰς σπουδαίας συναδέλφους του αἵτινες ὡς αἱ πόρναι καθημερινῶς διατυμπανίζουσι ψευδεῖς δόξας, λέγουσι κι'

κρούπεζα ὑπηρετριῶν ἀρχίζουν νὰ φαίνωνται ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν, οἵτινες πληροῦνται μικρὸν κατὰ μικρὸν θεατῶν, ὡσεὶ θεωρεῖα θεάτρου. Οἱ γείτονες καλημερίζουσιν ἀλλήλους· ἄλλος ποτίζει τὰ ἄνθη, ἄλλος ἀνάπτει καὶ ἀρχίζει νὰ ἐκμυζᾷ τὴν καπνοσύριγγά του, ἕκαστος τέλος λαμβάνει, οὕτως εἰπεῖν, κατοχὴν τῆς ἡμέρας, συμφώνως πρὸς τὰς ἰδιαιτέρας αὐτοῦ ἕξεις καὶ τρόπον τοῦ ζῆν. Οἱ καλαθίσκοι, προσδεδεμένοι διὰ σχοινίου εἰς τὸ σιδηροῦν δρύφακτον τοῦ ἐξώστου, καταβιβάζονται εἰς τὴν ὁδὸν καὶ ἀνέλκονται μετὰ σπουδῆς, ὄντες τὸ μόνον καὶ προσφορώτερον τῆς συγκοινωνίας μέσον μεταξὺ τῶν ἀστερογειτόνων ἐκείνων ὀροφῶν καὶ τῆς ὁδοῦ. Ὅλα τὰ ἀναρίθμητα ἀνόμοια εἴδη, ἅτινα ἀναγκαιοῦσι διὰ τὸν καθ' ἡμέραν βίον, ἀπὸ τοῦ χοιρείου λίπους τῆς μαγείρου μέχρι τῆς πρωϊνῆς ἐφημερίδος τοῦ οἰκοδεσπότου, ἀνέρχονται διὰ τῶν καλαθίσκων τούτων, οἵτινες πρὸς τοῖς ἄλλοις, Ἑρμαῖ ἀναίσθητοι, μεταβιβάζουσι λαθραίως καὶ ὀλιγόστιχα ἐπιστόλια, ἔμπλεα φλογὸς ἐρωτικῆς. Αἱ ἡμερήσιαι συνδιαλέξεις ἔχουσιν ἤδη ἀρχίσει μεταξὺ τῶν γειτόνων. Κάτω εἰς τὴν ὁδὸν ὁ κουρεὺς διηγεῖται τὸ εἰς τὴν συνοικίαν του, εἰς Κάρμινε, λαβὸν χώραν τὴν προτεραίαν ἑσπέραν συμβάν, καθ' ὃ εἷς νεανίας γνωστὸς αὐτῷ ἐτραυμάτισεν ἐπικινδύνως τὴν ἐρωμένην αὐτοῦ ἐκ ζηλοτυπίας, διασχίσας διὰ ξυραφίου ὀλόκληρον τὴν παρειὰν αὐτῆς. Ἐκ τῶν ἀκροατῶν, τινὲς δικαιοῦσι τὸν νεανίαν, οἰκτείροντες αὐτὸν καὶ λοιδοροῦσι τὴν νέαν, ἥτις διὰ τῆς ἀπιστίας της ἐγένετο πρόξενος τοιούτου δυστυχήματος· ἀλλ' ἡ ὥριμος καὶ εὐτραφὴς σύζυγος τοῦ ἀρτοπώλου δὲν εἶνε αὐτῆς τῆς γνώμης, καὶ γαλουχοῦσα τὸ ἀκάθαρτον τεκνίον της, διαμαρτύρεται ὅτι ἂν αὕτη ἦτο εἰς τὴν θέσιν τῆς νέας, θὰ ἤξευρεν αὐτὴ τί θὰ ἔκαμνεν εἰς ἐκεῖνον τὸν κύριον. Πῶς! Τί ἀπαιτήσεις εἶναι αὗται; Ἐμπορεῖ μία νέα νὰ θυσιάζηται διὰ τὸν τυχόντα ξεβράκωτον; Ἄ! ἂς ἦσαν ὅλαι ὡσὰν αὐτήν! Ὁ σύζυγός της τὸ ἐξεύρει, ὅταν ἀκόμη ἔκαμναν ἔρωτα, καὶ ἠθέλησε νὰ σηκώσῃ κεφάλι. Καὶ ἐξακολουθεῖ τοιουτοτρόπως διηγουμένη τὰ ἐπεισόδια τῶν ἐρώτων της, μέχρις ὅτου τὴν συνδιάλεξιν διακόπτει αἴφνης καπουκῖνός τις γηραλαῖος καὶ ἀτημέλητος, φέρων δισσάκκιον ἐπ' ὤμου, καὶ συλλέγων ἐράνους ὑπὲρ τῆς μονῆς του, ἢ ὑπὲρ τῆς δεῖνα θαυματουργοῦ εἰκόνος. Ἕκαστος δίδει αὐτῷ ἓν δίλεπτον ἢ ἓν πεντάλεπτον, καὶ εἰς ἑκάστην προσφορὰν ὁ μοναχὸς τείνει μειδιῶν τὴν ταμβακοθήκην του, καὶ προσφέρει δραγμίδα ταμβάκου. Τότε ἡ συνομιλία λαμβάνει ἄλλον ροῦν. Ὁμιλοῦσι περὶ τοῦ ζήλου καὶ τῆς εὐλαβείας τοῦ κληρικοῦ ἐκείνου. Ὁ θυρωρὸς τῆς παρακειμένης οἰκίας διαβεβαιοῖ ὅτι κατέχει τὸ χάρισμα τῆς προφητείας, καὶ προμαντεύει τοὺς μέλλοντας νὰ ἐξέλθωσι κατὰ πᾶσαν ἐκκύβευσιν ἀριθμοὺς τοῦ λαχείου. Ἐν τούτοις ὁ ἀρτοπώλης ἀγανακτῶν ἐπὶ τῇ παρατεινομένῃ φλυαρίᾳ καλεῖ ἐπανειλημμένως τὴν σύζυγόν του, καὶ ψιθυρίζει ὑποκώφως ἀρὰς, ἀναφωνῶν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν τὸ ἐκφραστικώτατον Managgia! (Κακὸν χρόνον νἄχῃ!) Ἐκείνη στρέφεται καὶ τὸν προσβλέπει ἀγρίως, ἐνῷ εἷς τῶν μικρῶν υἱῶν της οὐρεῖ αὐτὴν ἀπὸ τῆς ἐσθῆτος, κραυγάζων καὶ ζητῶν νὰ τῷ δώσῃ νόμισμα ὅπως ἀγοράσῃ παγωτὸν ἀπὸ ρυπαρόν τινα πωλητὴν, ὅστις ᾄδων, καὶ χειρονομῶν ὡς δαιμονιώδης, ἔστη μετὰ τῶν ἐροδίων του εἰς μίαν γωνίαν, καὶ διανέμει ἀντὶ ἑνὸς σολδίου παγωτὰ πολύχροα εἰς τοὺς παῖδας τῆς συνοικίας, κυκλώσαντας ἤδη αὐτόν.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τῆς ἄκρας τῆς ὁδοῦ φαίνεται ἐρχόμενος ἄνθρωπός τις νέος, ἐνδεδυμένος μετά τινος φιλαρεσκείας, φέρων λαιμοδέτην ἐρυθρὸν ὡς φλόγα, καὶ πλατεῖαν ζώνην, ὁραχὺς τὸ ἀνάστημα μᾶλλον, μελάγχρους, ἐπιδεικτικῶς βαδίζων καὶ κρατῶν ἀνὰ χεῖρας ῥάβδον ὀζώδη. Οὗτος εἶνε ὁ τύπος τοῦ guappo τοῦ θρασυδείλου *παλληκαρᾶ* τῆς Νεαπόλεως, τύπος λίαν περίεργος καὶ ἐξαιρετικός. Ἴσταται πρὸς στιγμὴν, χαιρετᾷ οἰκείως τοὺς μὲν καὶ τοὺς δὲ, ἀνταλλάσσει τινα μετ' αὐτῶν, ἔπειτα ἀνέρχεται τὴν κλίμακα. Ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ θέσῃ ἐπ' αὐτῆς τὸν πόδα, ἤδη οἱ ἐν τῇ ὁδῷ ἤρχισαν σχόλια. Μπᾶ! Δὲν τὸν γνωρίζεις; Εἶνε ὁ Βιντσεντσῖνος, ἐραστὴς τῆς ραπτρίας. Τί ἀνόητη! λέγουν ὅτι τὸν ἀγαπᾷ καὶ τοῦ δίδει καὶ χρήματα, καὶ ἐκεῖνος καμμιὰ φορὰ τῆς ταῖς βρέχει! Ἀκοῦς ἐκεῖ! ἕνας παλληκάρι θροῦ Σταυροῦ· αἱ Κυρίαι μὲ τὰ προσφιλῆ γιατρουδάκια των, ὁ δὲ Μελᾶς μὲ τὰ προσφιλῆ μουλαράκια του. Καλλιτέραν χρῆσιν ὁ ἄθριξ καρδινάλιος δὲν ἠδύνατο βεβαίως νὰ κάμῃ τῆς ξένης περιουσίας· ἀλλ' ὁ κ. Θεοφιλάτος, περὶ οὗ ὁ κόσμος ἔχει ἄλλην ὑπόληψιν, δὲν ἔπρεπε νὰ χαραμίσῃ τόσον εὐτελῶς τὴν περιουσίαν τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ. Εἰς τὴν τάξιν τῶν Ταρτούφων ἐπιτρέπονται τὰ πάντα, ἀλλ' εἰς τὴν τάξιν τῶν δι' ἱδρῶτος τοῦ προσώπου των, ὡς ὁ κ. Θεοφιλάτος, καὶ δι' ἀεννάου ἐργασίας ἀνακτησάντων θέσιν περίβλεπτον ἐν τῇ κοινωνίᾳ δὲν ἐπιτρέπονται τοιαῦται Λαθροχειρίαι.

Ἤθρεν ὁ *Αἰὼν* περίστασιν νὰ μᾶς κτυπήσῃ! Ἀφοῦ συνάδελφος τοῦ Ῥουσοπούλου γενόμενος ἐλούφαζεν εἰς ὅσα κατηγορηματικὰ τοῦ ἐγράψαμεν προκειμένου περὶ τῆς Ἐπιτροπῆς ἐπὶ τοῦ Καλλωπισμοῦ τῆς πόλεως, κρούοντα βαρέως τὴν πολιτικήν του ὑπόληψιν, τραυλίζει ντροπιασμένος ἐναντίον μας, διότι γράψαντες ὅσα ἐγράψαμεν εἰς τὸ προλαβὸν φύλλον περὶ γυμναστικῆς δὲν ἐπηνέσαμεν τοὺς Γυμνασιάρχας Γραμματικόπουλον καὶ Κωνσταντινίδην τὸν διαβόητον! Τὴν πρὸς τὸν τελευταῖον συμπάθειάν του, ἐνῷ ἔπρεπε νὰ αἰσχύνηται καὶ τὸ ὄνομά του νὰ χαράττῃ ἀκόμη, μετὰ τὰς ὑπὸ Σπυλιοπούλου φοβερὰς περὶ αὐτοῦ ἀποκαλύψεις, δὲν θέλομεν πρὸς τὸ καλόν του νὰ σχολιάσωμεν. Ἀλλὰ τί ἔκαμαν ἐπὶ τέλους οἱ κύριοι αὐτοὶ διὰ νὰ προκαλέσουν τοὺς ἐπαίνους τοῦ *Μὴ Χάνεσαι* ὅπερ τόσον πολὺ διαφέρει ἀπὸ τὰς σπουδαίας συναδέλφους του αἵτινες ὡς αἱ πόρναι καθημερινῶς διατυμπανίζουσι ψευδεῖς δόξας, λέγουσι κι'

θρωπος, τεμπέλης, νὰ καταδέχεται νὰ ζῇ ἀπὸ μίαν γυναῖκα! Καὶ ὁμιλοῦσι περὶ αὐτοῦ· καὶ τις διατείνεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν *καμόρραν* τὴν φοβερὰν ἐκείνην τῶν κακούργων καὶ φυγοπόνων ἑταιρίαν, τῆς ὁποίας τὰς ῥίζας δὲν ἴσχυσαν ἔτι τὰ δρακόντεια τῆς ἀστυνομίας μέτρα νὰ ἐξαλείψωσι. Καὶ ἡ λέσχη οὕτω ὀτὲ μὲ διακόπτεται, ὀτὲ δὲ ἀναννοῦται. Τώρα μὲν ἀποχωρίζεται ἡ ὀψόπωλις, ὅπως διὰ τοῦ κοχλιαρίου χύσῃ ἀπὸ τοῦ λέβητος μέρος τοῦ καρυκεύματος εἰς τὸ κοῖλον κεμάχιον ἄρτου, ὅπερ ὀρέγει αὐτῇ ἀχθοφόρος, φιλονεικῶν περὶ τῆς τιμῆς· τώρα δὲ ὁ ὑπηρέτης τοῦ καπηλείου σπεύδει καὶ σταματᾷ παρὰ τὴν θύραν νεάνιδά τινα ἐργαζομένην παρὰ τῇ μοδιστρίᾳ μεθ' ἧς ἐπιθυμεῖ νὰ συνάψῃ ἐρωτικὰς σχέσεις.

Καὶ ταῦτα πάντα συμβαίνουσι, ἐν ᾧ καιρῷ διὰ τῆς ὁδοῦ διέρχεται ἀκαταπαύστως, ὀτὲ μὲν ἀραιὸν, ὀτὲ δὲ πυκνὸν, συνωθούμενον καὶ παραπαῖον πλῆθος, πολυάσχολον καὶ θορυβῶδες· ἐνῷ οἱ τροχοὶ τῶν ἁμαξῶν ρυπαίνουσι τοὺς διαβάτας, ἀνακινοῦντες τὸν βόρβορον· ἐνῷ τὰ φορτηγὰ ζῶα ὠθοῦσι βιαίως τοὺς ἀπροσέκτους. Ὑπερθεν ἐπὶ τῶν ἐξωστῶν διαδραματίζονται σκηναὶ ἄλλαι, ἐπεισόδια φευγαλέα καὶ ἀφανῆ τοῦ μεγάλου καὶ πολυπλόκου τούτου δράματος.

(Ἀκολουθεῖ).

αὐτὸς καλὸς καὶ ἐκεῖνος καλούτσικος καὶ ὁ ἄλλος δὲν εἶναι κακός; Ὁ μὲν Γραμματικόπουλος λέγει, ἐφοίτα εἰς τὸ Γυμναστήριον, ὁ δὲ Κωνσταντινίδης δὲν ἔλειπε νὰ συμβουλεύῃ τοὺς μαθητάς του ὅπως φοιτῶσι τακτικὰ εἰς τὸ μάθημα τῆς γυμναστικῆς. Ἡ στοιχειωδεστέρα δηλαδὴ ἐκτέλεσις ἁπλουστάτου καθήκοντος μεταβάλλεται ὑπὸ τοῦ ὑμνητοῦ τῶν τάφων εἰς ἔκτακτον ἀφορμὴν ἐπαίνων! Διατί; Διότι πῆγαν οἱ κύριοι αὐτοὶ εἰς τοῦ Φιλήμονος καὶ τοῦ εἶπαν νὰ γράψῃ. Διότι ὁ κ. Κωνσταντινίδης ὕστερον ἀπὸ τὸ σπυλιοπουλικὸν λούσιμον ἔχει τόσην ἀνάγκην θερμαντικῶν, διότι ἄλλως καὶ ἡ φιλοδοξία τῆς Καθηγεσίας ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ δὲν ἐξέλιπε καὶ ὁ θάνατος τοῦ ἀξιοτίμου Ῥώμα προλεαίνει τοιαύτην βάναυσον πρὸς τὸ ἀνώτατον Ἐκπαιδευτήριον ὕβριν. Ἀλλ' ἐζήτησε νὰ ἐξετάσῃ τίνες ἦσαν οἱ ἀληθεῖς ἐργάται τῶν γενομένων γυμναστικῶν προόδων; Πῆγε νὰ 'δῇ τίνες ἀφανεῖς ἐργάται ἔδροναν, ἐκρυολόγουν, ἔτρεχον, κατεδίωκον, ἐδίδασκον, διενυκτέρευον, ἐξηγείροντο ὄρθρου βαθέος διὰ νὰ συντελεσθῇ ὅ,τι συνετελέσθη καὶ ταῦτα ἐνῷ τὸ Κράτος μόνον ὅτι δὲν ὕβριζε διαρρήδην τοὺς διδασκάλους τῆς Γυμναστικῆς, ῥίπτον εἰς αὐτοὺς, ὡς πρὸς ἐπαίτας, σαράντα ἢ πενῆντα δραχμὰς κατὰ μῆνα; Θὰ μᾶς πῇ ὅτι οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ Κύριοι δὲν πῆγαν νὰ τὸν παρακαλέσουν νὰ γράψῃ καὶ ὑπὲρ αὐτῶν. Ἀλλ' οἱ ἀξιόλογοι αὐτοὶ Κύριοι δὲν ἔχουν καρδίαν λαγωοῦ Κωνσταντινίδου διὰ νὰ κολακεύουν· οὔτε θὰ αἰσθανθῶσί ποτε τὴν ἀνάγκην αὐτήν. Ἡ δημοσιογραφία ὀφείλει νὰ τοὺς ἀναζητῇ καὶ νὰ τοὺς ἐνθαρρύνῃ. Ἐνῷ αὐτοὶ οἱ συμβαματικοὶ ἔπαινοι, αὐτὴ ἡ ἀλληλοπόρνευσις, αὐτὸ τὸ ἄρες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν, προήγαγον τὴν κοινωνίαν εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ εἷς Κωνσταντινίδης νὰ λαμβάνῃ τὸν σταυρόν, ἐνῷ ἐχρειάζετο ἀνασκολόπισμα, καὶ ν' ἀπειλῇ ἀκόμα ὅτι τόση ἱκανοποίησις ἀνθ' ὅσων δεινῶν ἔπραξεν ὅὲν τῷ ἀρκεῖ, τοῦ χρειάζεται πλήρης ἀμνηστεία διὰ τῆς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον εἰσόδου του. Ὁ Τάκος μὲ τὸ πυρόβολον εἰς χεῖρας καὶ τὴν ζωὴν πολυτίμων Ἄγγλων εἰς τὸν λαιμόν του ἦτον ὀλιγώτερον ἀπαιτητικός. Ἀλλ' ὅταν εὑρίσκηται εἷς Φιλήμων νὰ ἐπαινῇ ἕνα Κωνσταντινίδην, ζῶντα ἀκόμα, διατί οἱ Κωνσταντινίδαι τῆς κοινωνίας μας νὰ μὴ θρασύνωνται, ἀποβάλλοντες πᾶν αἴσθημα αἰδοῦς καὶ πείθοντες ἑαυτοὺς, ὅτι ὅσον περισσότερον ἐγκλήματεῖ τις τόσον εὐκολώτερον προάγεται καὶ τόσον ἀφειδέστερον ἐπαινεῖται.

ΑΤΤΙΚΑΙ ΝΥΚΤΕΣ.

30 Ἰουνίου 1881.

Ὑπὸ τὸ γλυκὺ φῶς τῆς πανσελήνου ρεμβάζοντες ἐλησμονήσαμεν κατ' αὐτὰς τὰς μεγάλας τῆς κυβερνήσεως πολιτικὰς νίκας, καὶ τὸν δεινὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως πόλεμον. Οὔτε ἡ μεγαλοπρεπῶς τελεσθεῖσα δυξολογία ἐν Ἄρτᾳ μᾶς συγκινεῖ, οὔτε ἡ ἄνευ τῶν νενομισμένων τιμῶν κατὰ *Στοὰν* ὕψωσις τῆς ἑλληνικῆς σημαίας ἐπὶ τοῦ φρουρίου τῆς Ἄρτας ἐρεθίζει τὸ προγονικὸν ἡμῶν αἷμα, οὔτε τέλος αἱ ἀπέλπιδες περὶ βουλῆς ἐπικλήσεις τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἐξεγείρουσι τὴν ἐκ τοῦ κυνικοῦ καύματος καταλαβοῦσαν τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν ἡμῶν νάρκην. Καὶ ἡ κυβέρνησις ἔχει τὸ καθῆκον νὰ μᾶς ἀποκαλέσῃ κυνικοὺς βλέπουσα τὴν νεοελληνικὴν ἡμῶν ψυχρότητα πρὸς τὰ συγκινητικὰ τῶν μεγάλων τούτων ἡμερῶν ἐπεισόδια καὶ ἡ ἀντιπολίτευσις ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ προσκολλήσῃ ἐπὶ τοῦ μετώπου ἡμῶν τὸ αὐτὸ ἐπίθετον βλέπουσα ἡμᾶς ἀσπλάγχνως περιορῶντας τῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ ἔθνους καταπατούμενα τὰ καθήκοντα.

* *
*

Εἰς τὰ Ὀλύμπια! Εἰς τὰ Ὀλύμπια!

Εἰς τὴν εὐρεῖαν πλατεῖαν τῶν Ὀλυμπίων, ἐκεῖ συναθροιζόμενοι καὶ λαμβάνοντες θέσιν παρά τινι τῶν πολυαρίθμων τραπεζῶν ἀφιέμεθα εἰς πέλαγος ἰδίων ὅλως συγκινήσεων.

Τί κόσμος ἐκεῖνος ἐκεῖ! Εἶνε τὸ γενικὸν ἐφέτος ἐντευκτήριον τῶν Ἀθηνῶν. Ἀλλὰ διὰ νὰ δημιουργηθῇ ὅλος αὐτὸς ὁ ὡραῖος κόσμος τῶν Ὀλυμπίων ἔπρεπε νὰ ἐρημωθῇ ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος. Ἐν Ἀθήναις οὐδὲν δημιουργεῖται ἄνευ τῆς καταστροφῆς ἑτέρου. Μόνον δύο ἔρωτες συνυπάρχουσι. Δύο ὅμως πλατεῖαι δὲν δύναται νὰ συνυπάρξωσιν. Ἢ Σύνταγμα ἢ Ὀλύμπια.

Εἶνε ἀνάγκη νὰ τὰ περιγράψωμεν; Τὸ θέαμα τοῦτο εἶνε ἀπερίγραπτον, ὅπως εἶνε ἀπερίγραπτα τὰ διανοήματα τοῦ δημιουργοῦ Τσόχα.

— Ἀλλὰ πέρυσι δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν της ἡ πλατεῖα τῶν Ὀλυμπίων;

— Μάλιστα, ἦτο εἰς τὴν θέσιν της, ἀλλ' ὁ Τσόχας δὲν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του.

— Βεβιασμένη δικαιολογία. Καὶ λοιπὸν ὁ κόσμος δὲν συναθροίζεται ἐκεῖ διὰ τὴν μαγικὴν καὶ περίβλεπτον θέαν, διὰ τὴν μακρόθεν ἡδονικὴν ἄποψιν τῆς θαλάσσης τῆς Σαρωνικοῦ κόλπου, διὰ τὸ μυστηριῶδες τῆς Ἀκροπόλεως πανόραμα, διὰ τὸ φαντασιῶδες τῶν ἐρειπίων τοῦ Ὀλυμπιείου, διὰ τὸ ἐπίχαρι τέλος φῶς τῆς πανσελήνου;

— Ὄχι, κύριε Ἀθηναῖε. Συναθροίζεται ὅλος ὁ τόσος κόσμος ἐκεῖ διὰ τὸν κ. Τσόχαν.

— (Ὁ κύριος Ἀθηναῖος γελᾷ)

— Μὲ μίαν μόνον ἐρώτησιν θὰ σὲ πείσω. Εἰπέ μου, σὲ παρακαλῶ, ὅταν ἐκ τῆς φλογισμένης πόλεως ἐξελθὼν σταματήσῃς ἐπὶ τῆς πλατείας τῶν Ὀλυμπίων τί βλέπεις πρῶτα πρῶτα;

— Ἔχεις δίκαιον. Βλέπω ἀμέσως τὸν κ. Τσόχαν εὐτραφῆ καὶ γελόεντα καθήμενον ἐν τῷ ξενοδοχείῳ του ἐνώπιον τοῦ ἐξωπρετικοῦ ναργιλέ του.

— Τὰ βλέπεις λοιπόν; Ἴδοὺ, τώρα εὑρίσκομεν καὶ τὸν λόγον διὰ τὸν ὁποῖον τὰ Ὀλύμπια δὲν εἰχόν τι τὸ ἔκτακτον, ἐνόσῳ ὁ κ. Τσόχας ἀπῆν εἰς Πειραιᾶ. Ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ὀνομάσθη κουρεῖον ὑπό τινος, μὲ τὰ ψευδῆ μετὰ παραπετασμάτων παράθυρα, μὲ τοὺς τρεῖς καθρέπτας του καὶ μὲ τὰ πλούσια φῶτα, εἶνε τὸ προκαλοῦν τὸν κόσμον εἰς τὴν πλατεῖαν ταύτην.

* *
*

Θέλω τώρα, ἐπαρχιῶτά μου, νὰ σοῦ ζωγραφήσω τὴν πλατεῖαν αὐτήν. Ἀλλὰ πῶς; Χρειάζεται ἔκτακτος δύναμις διὰ νὰ κατορθώσω νὰ μεταφέρω τὸν βραδὺν ἐπαρχιακὸν νοῦν σου ἐκ τῶν ἀπωτέρων τοῦ Μελισσουργοῦ βουνῶν (ὁ Μελισσουργὸς τῆς Ἄρτας εἶνε σήμερον τὸ ἀπώτερον τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου σύνορον) εἰς τὸ θυμῆρες τοῦτο τῶν Ἀθηνῶν μας ἐντευκτήριον.

Καὶ τί ἐντευκτήριον!

Ἐὰν ὁ πατὴρ Δουμᾶς ἀπεφάσιζε νὰ τὸ περιγράψῃ διὰ τῆς πτερωτῆς ἐκείνης γραφίδος του, ἥτις γοργὰ ἐπέτα ἀπὸ τῆς ῥυπαρᾶς καλύβης ἐπαίτιδος εἰς τὸ κομμωτήριον βασιλίσσης θὰ ἐπέγραφε τὸ κεφάλαιον:

«Ὅπου οἱ μᾶλλον φλύαροι εἶνε οἱ ὀφθαλμοί».

Καὶ ἂν μὲν ἐκ τῶν συναντωμένων ὁ ἕνας ὀφθαλμὸς εἶνε φλύαρος, μικρὸν τὸ κακόν. Εἰς μίαν ἢ δύο στροφὰς τοῦ ἐν μέσῳ τραπεζῶν περιπάτου θεραπεύεται. Ἂν ὅμως τύχῃ καὶ οἱ δύο συναντηθέντες ὀφθαλμοὶ νὰ εἶνε φλύαροι, τότε ἄρχεται διάλογος ἀτελεύτητος, ἐπαρχιῶτά μου, δυσεξήγητος διὰ σὲ, μυστηριώδης δι' ἐμέ.

* *
*

Καὶ ἔχομεν πολλῶν εἰδῶν τοιαύτην ὀφθαλμοφανῆ φλυαρίαν. Ἀπὸ τῆς θης ἑσπερινῆς ὥρας εἶνέ τινες ὀφθαλμοὶ οἱ ὁποῖοι ἀρχίζουσι μακρότατον διάλογον μετὰ τῆς θαλάσσης, ἄλλοι μετὰ τῶν στύλων, ἄλλοι μετὰ τῶν πέριξ λόφων, ἄλλοι μετὰ τῆς πανσελήνου, ἄλλοι μετὰ τῶν ἀστέρων. Οἱ τοιοῦτοι ἀνέγνωσαν ὀλίγα κεφάλαια ἀρχαιολογίας καὶ ἀστρονομίας καὶ ἐφαρμόζουσι τὰς γνώσεις τῶν πρακτικῶς. Εἶνε ὅμως ἄλλοι ὀφθαλμοὶ οἱ ὁποῖοι φλυαροῦσι μετ' ἄλλων ὁμοίων ὀφθαλμῶν, θέλεις μαύρων, θέλεις γαλανῶν, θέλεις ἄστρων φαεινῶν γηΐνων τῆς ἥβης ὡς εἶνε οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σατανᾶ Μεφιστοφιλῆ, τοὺς ὁποίους θὰ ἐζήλευε καὶ ὁ Θεὸς, θέλεις ἀπημβλυμένων ὑπὸ τῶν ἐτῶν καὶ ἀλαμπῶν, ἀλλ' οὐχ ἧττον ὁμιλούντων ἀκόμη.

Καὶ τότε ὁ Μελισουργός μας, ὁ ἐκ Μελισσουργοῦ δηλαδὴ μόλις γενόμενος Ἕλλην καὶ μὴ γνωρίζων τὰ τῆς ἑλληνικῆς βαθυγενείας ἔθιμα, θέλει ὀδηγόν, ὅστις νὰ τὸν περιαγάγῃ ἐπὶ πᾶσαν τὴν πλατεῖαν καὶ διὰ τῆς ἐν μέσῳ κεντρικῆς ὁδοῦ, καὶ διὰ τῶν ἄλλων σκολιῶν ἀτραπῶν. Ὁ Μελισουργὸς θὰ σταματήσῃ τότε ἐν μέσῳ κατάπληκτος αὐτὸς καὶ ἡ πετσωματικὴ φουστανέλλα του. Τὸ πνεῦμα τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν ὅπερ θὰ τὸν παρακολουθῇ ἀοράτως θὰ τοῦ εἴπῃ τότε:

α' Ἀπέμεινας κατάπληκτος, ὦ ἀθῶε Μελισσουργέ. Μάθε ὅμως ὅτι ἐδαπανήθησαν δι' αὐτὴν τὴν πλατεῖαν 200 ἑκατομ. δραχμῶν. Ὁ λαὸς τῶν ἐπαρχιῶν ἐχορήγησε ταῦτα εἰς ἐπιστρωσιν πεδίου μάχης ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ ὁ λαὸς τῶν Ἀθηνῶν ἐπροτίμησε νὰ κατασκευάσῃ αὐτὴν τὴν πλατεῖαν, ἐπὶ τῆς ὁποίας κατὰ τὰς δροσερὰς νύκτας ἡ νεολαία διέρχεται ὥρας ὁλοκλήρους λησμονοῦσα τὴν ἀργίαν τῆς ἡμέρας, καὶ περὶ τὴν ὁποίαν ἀντηχοῦσι τὰ ποικίλα ᾄσματα τῶν τριῶν ποικίλων θεάτρων».

Τὸ Πνεῦμα τῶν νεωτέρων Ἀθηνῶν ἐξακολουθεῖ ἀκόμη:

α' Ἡ πλατεῖα αὕτη εἶνε ὑπόδειγμα φρουρίου τῆς νεωτέρας τῆ- Ἑλλάδος πολιτικῆς. Οἱ πολιορκημένοι κάθηνται ἔχοντες ἄφθονα τὰ ἐπιτήδεια (γλυκίσματα, παγωτὰ, ποτά), οἱ δὲ πολιορκηταὶ εἰς μάτην διὰ τῶν μουσικῶν αὐτῶν ὀργάνων προσπαθοῦσι νὰ ἐκπολιορκήσωσι τὸ ὀχύρωμα καὶ εἰς μάτην ἀπὸ τοῦ κήπου τοῦ Παρθενῶνος καίουσι παταγώδεις ροκέταις.»

* *
*

Πολλὰ ἐφλυάρησα. Ἀλλὰ μάθετε ὅτι ἐγράφησαν ὑπὸ καῦμα 33 βαθμῶν Ῥεωμύρου. Διὰ τοῦτο εἶναι ὀλίγον κυνικά.

Σφίγξ.

ΘΕΑΤΡΙΚΑ.

ΛΙΝΔΑ.

Μελόδραμα εἰς πράξεις τρεῖς ἑκάστη τῶν ὁποίων προβλέπεται καὶ τιμωρεῖται ὑφ' ὅλων τῶν ἄρθρων τοῦ Ποιν. Νόμου.

Καὶ πρῶτον — à tout seigneur, tout honneur—τὰ εἰλικρινῆ μας συγχαρητήρια πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ θεάτρου. Μετὰ τὸν Rigoletto ἀνεβίβασεν ἐπὶ τῆς σκηνῆς τὴν Linda, καὶ μετὰ ταύτην εἰξεύρετε τί θ' ἀνεβίβασε; Τὴν Traviata, καὶ μετὰ ταῦτα τὸ Trovatore, καὶ ἔπειτα τὸ Ballo in Maschera, καὶ κατόπιν τὸν Ernani, καὶ ἀκολούθως τὸν Barbiere καὶ τὴν Norma. Οὐδὲ κατὰ κεραίαν ἐννοεῖ νὰ παρεκκλίνῃ τοῦ στερεοτύπου προγράμματος, ὅπερ ἰσχύει ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὁ Κέκροψ ἦλθεν εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἂν τοῦτο δὲν καλῆται *σταβομάρα*, καλεῖται τότε βεβαίως ὀξυδέρκεια.

Οἱ διακόσιοι ὅμως ἢ τριακόσιοι φιλόμουσοι, οἵτινες τακτικῶς ἐπισκέπτονται τὸν *Ἀπόλλωνα*, δὲν ἔχουσι τὴν τιμὴν νὰ συμμερίζωνται αὐτὴν τὴν λογικήν. Οὗτοι ἐρωτῶσιν: Μὴ δὲν ὑπάρχουσιν ἄλλα μελοδράματα ἐπίσης παλαιὰ καὶ μὴ στοιχίζοντα πολύ; Μὴ δὲν ἔγραψαν ἄλλα ὁ Δονιζέττης, ὁ Βελλίνης, ὁ Βέρδης, ὁ Μερκαδάντες, ὁ Πετρέλλας, ἅτινα ἢ δὲν παρεστάθησαν καθόλου ἐν Ἀθήναις, ἢ παρεστάθησαν πρὸ εἰκοσαετίας καὶ ἐπέκεινα καὶ ἑπομένως εἶναι ἄγνωστα εἰς τὰ 7/8 τοῦ κοινοῦ; Καὶ ἔπειτα μὴ δὲν ἦνε συμφέρον εἰς τὴν ἐργολαβίαν τὸ νέον μελόδραμα; Εἰς τὰ ἑκατοντάκις παρασταθέντα Λουκίαν, Λίνδαν, Ῥιγολέττον, οἱ φιλόμουσοι θὰ ἔλθωσι περιεργείας χάριν ἅπαξ, δὶς, καὶ πλέον οὔ· εἰς μελόδραμα ἄγνωστον θὰ ἔλθωσι δεκάκις, εἰκοσάκις. Καὶ δὲν εἶνε κίνδυνος τὸ νέον τοῦτο μελόδραμα ν' ἀπαρέσῃ διότι ὡς ἀρέσκει ἡ Λουκία καὶ ἡ Λίνδα τοῦ Δονιζέττη, θὰ ἀρέσκωσιν ἐπίσης καὶ ἡ Παριζίνα καὶ ἡ ἡ Μαρία Ῥοὰν, καὶ ὁ Μαρῖνος Φαλιέρος, καὶ ἡ Ἄννα Βολένα τοῦ ἰδίου· ὡς ἀρέσκει ὁ Ῥιγολέττος τοῦ Βέρδη θ' ἀρέσκωσι καὶ οἱ Λῃσταί, καὶ οἱ Σικελικοὶ Ἑσπερινοὶ καὶ ὁ Ἀττίλας· ὡς ἀρέσκει ἡ Νόρμα, θ' ἀρέσκωσιν καὶ οἱ Καπουλέτοι καὶ ἡ Βεατρίκη τοῦ Βελλίνη.

* *
*

Ἰδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα ἐν περιλήψει τῆς *Λίνδας*.

Πρώτη Πρᾶξις. *Σφαγὴ τῶν ἀθώων* μερῶν τοῦ χοροῦ ὑπὸ τῶν ὁπλοφόρων τοῦ Ἡρώδου, τῶν κατοικούντων ἐν Σαβοΐᾳ καὶ φερόντων θώρακας.— Μηκυθμοὶ τοῦ βαρυτόνου.— Ὠδῖνες σπαρακτικαὶ τῆς Λίνδας ἐγκύου.—Θρῆνος ἐν Ῥαμᾶ ὑπὸ τῆς ἰδίας. Κακκαβισμοὶ τῆς contralto ἥτις εἶνε contralto . . . malgré-lui.—Πάλη μεταξὺ κυνὸς καὶ ἄρκτου ἐν τῇ δυῳδίᾳ τοῦ βαθυφώνου, καὶ τοῦ βαρυτόνου.—Ἐρωτικὴ ἀπελπισία τῆς Λίνδας . . . καὶ τοῦ ἀκροατηρίου. — Κατεργησις τοῦ Χρόνου . . . ὄχι τοῦ Λονδίνου, ἀλλὰ τῆς ὀρχήστρας.—Saturnalia ἐν τῷ finale.—Ἐπικήδειοι τῆς 1.10 ὑπὸ τῶν καθημένων εἰς τὰ ἀπωτέρω θρανία.

Δευτέρα Πρᾶξις. Ἀπόπειρα ἀναιρέσεως τοῦ duo μεταξὺ ὑψιφώνου καὶ ἀνθυψιφώνου. Κωλικόπονοι τῶν παρισταμένων ἐκ τῶν πολλῶν γελώτων, ἕνεκα τῶν ἀστειοτήτων τοῦ buffo. Χρεμετισμοὶ τοῦ βαρυτόνου. Ἀλλοφροσύνη τῆς Λίνδας, ἕνεκα τῆς ὁποίας παραμελεῖ καὶ τὸν τόνον καὶ τὸν χρόνον. Οἱ τόνοι της εἶναι τόσον ὀξεῖς, ὥστε ἐξερχόμενοι ἐκ τοῦ στόματός της πίπτουσιν ἐπὶ τοῦ ἀκροατηρίου καὶ πολ-

λοὶ φοβούμενοι μὴ τυφλωθῶσιν, ἐγείρονται καὶ φεύγουν.

Τρίτη Πρᾶξις. Δὲν εἰξεύρω τίποτε, διότι ἔφυγα καὶ ἐγώ.

* *
*

Τὸ comble ἦτο ἡ νέα *πρίμα* Romani. Ἄδει, βήχει, ὠδίνει, κακκαβίζει ταὐτοχρόνως. Ἡ φωνή της δὲν ἔχει χρῶμα, οὐδὲ χαρακτῆρα· εἶνε τρομώδης ὡς κνήμη γέροντος ἑκατοντούτους, ἄχαρις, ἄτονος, ὀξεῖα, δυσάρεστος ὡς σχίσιμον χασέ, ὡς τρίξιμον θύρας.

Ἀκουσθὲν πλησίον μου.

— Αὐτὴ εἶνε ἡ *πρίμα*; Τί κρίμα, νὰ μὴν ἦνε ἡ ἄλλη *πρίμα*!

* *
*

Ἐπίλογος. Ἀπὸ τῆς ἑσπέρας τῆς χθὲς ἤρχισα νὰ κάμνω τὴν ἑξῆς προσευχὴν πρὶν ἢ κατακλιθῶ, ἣν συνιστῶ εἰς ὅλους σας.

«Θεὲ τῶν πατέρων μου, θεὲ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου καὶ τοῦ Δαμαλᾶ καὶ τοῦ Μακράκη, ἂν ἐν τῇ θείᾳ χάριτί σου μὲ διατηρήσῃς σῶον δι' ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ δὲν καταντήσω ρέγκα ἀπὸ τὸν καύσωνα, βοήθησόν με νὰ ἐξέλθω τὸ ἑσπέρας ἀπὸ τὴν δημαρχικὴν κόνιν τῆς πλατείας τοῦ Συντάγματος, καὶ ὁδήγησον τὰ βήματά μου πρὸς τοῦ Τσόχα τὰ Ὀλύμπια, φρόντισον διὰ τῆς παντοδυναμίας σου νὰ εὑρεθῇ ταχέως κάθισμα, καὶ ποίησον ὥστε νὰ μὴ διέρχωνται ἐκεῖθεν δεκάκις τοῦ λεπτοῦ αἱ περίπολοι πάνοπλοι, ὡς ἐπὶ τῶν προμαχώνων τῆς Ἄρτας. Ἀξίωσόν με ἂν βούλεσαι νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ Θέατρον τοῦ Ταβουλάρη καὶ νὰ ἴδω τοὺς *Πειρατὰς* καὶ τὸ φεῖδι. Κατεύθυνον τὰ βήματά μου καὶ μέχρις αὐτοῦ τοῦ *Παρθενῶνος*, ὅπως ἀκούσω ἐν συντριβῇ καὶ μετανοίᾳ τὰ *σαρκικὰ* ἄσματα τοῦ Αὐστριακοῦ θιάσου. Ἀλλὰ μή, Θεέ μου, μὴ ἐπιτρέψῃς εἰς τὸ πονηρὸν πνεῦμα νὰ μὲ πείσῃ νὰ μεταβῶ ἄλλοτε εἰς τὴν Linda τοῦ Ἀπόλλωνος! Ἀπόσχες τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ. Καὶ ἂν τοῖς ἀδήλοις κρίμασί σου ὥρισται νὰ φέρω πάλιν ἐκεῖ τὸν πόδα, φώτισον κἂν τὸν ἐργολάβον νὰ κάμνῃ τὸν Faust. Γένοιτο.

Τενεκές.

ΣΚΟΥΠΙΔΙΑ.

—

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις δημοτικοῦ σχολείου:

— Πόσοι εἶναι οἱ τέσσαρες Εὐαγγελισταί;

— Τρεῖς.

— Εἰπέ τους.

— Ὁ Λουκᾶς καὶ ὁ Ματθαῖος.

—

Ἐκ τινος κωμῳδίας πωλουμένης ἀντὶ δέκα λεπτῶν εἰς τὰς ὁδούς.

Διασκευὴ τῆς σκηνῆς.

«Αἴθουσα μεγαλοπρεπεστάτη ἔχων μίαν θύραν δεξιὰ δύο παράθυρα καὶ ἀριστερὰ ἕτερα δύο, ἔχων δὲ ἀρκετὰς πολυθρόνας καὶ καρέκλας. Δύο τραπέζια *εἰς* τὸ δεξιὸν κάθηται ἡ σύζυγος τοῦ Βελέντζα καὶ ἀναγινώσκει ἐφημερίδα, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὑπάρχουν ἐφημερίδαι.»

Ὁ συγγραφεὺς ἔχων μεγάλην δεινότητα περιγραφικήν.

—

Ἐκ τινος ἀστρονομικῆς διατριβῆς περὶ κομήτου.

Ἐν τῷ *Πελέκει* ἐφημερίδι τῆς Κεφαλληνίας.

«Ἀξιοπαρατήρητος ἀπιβαίνει καὶ ἡ πορεία αὐτοῦ, ἥτις ἀρχίζει ἕκαστον ἑσπέρας, ἄνωθεν καὶ ἄντικρυ τῆς Ἄρτας, τὰ χαράματα φθάνει κατὰ τὸν Βῶλον καὶ ἐπιστρέφει τὸ ἑσπέρας εἰς τὴν θέσιν του.»

Κατόπιν τῆς εἰδήσεως ταύτης, ἡ κυβέρνησις σκέπτεται νὰ μεταφέρῃ τὴν ἐπιτροπὴν ἀπὸ Ἄρτας εἰς Βῶλον μὲ τὸν κομήτην.

—

Ἐκ τοῦ *Ὀλύμπου* δεῖγμα καλλιλογίας.

«Ἐκαθήμην ἐπὶ θρόνου περιχρύσου μέν, ἀλλὰ σκιαζομένου *ἐπὶ μελαίνων νεφῶν*, ὅτε *ἀθρόος ἐπέπεσε* κατ' ἐμοῦ ὁ Μορφεύς.»

—

Μεταξὺ δύο φίλων.

— Ποῦ τρέχεις;

— Ἄφες με· ὑπάγω νὰ αὐτοχειριασθῶ.

— Στάσου, ἄθλιε. Γνωρίζεις ὅτι ἡ αὐτοχειρία εἶνε ἔγκλημα;

— Τὸ γνωρίζω.

— Καὶ ὅτι ἀφίνει ἔλεγχον συνειδήσεως εἰς ὅλον τὸν κατόπιν βίον!

—

Εἰς τὰς ἐξετάσεις γυμνασίου:

Καθηγητής. Πότε ἔγινε ἡ καταστροφὴ τῆς Χίου;

Μαθητής. (Σιωπᾷ).

Ὁ καθηγητής. Εἰς ἀρχαίους χρόνους ἔγεινε, εἰς τὸν μεσαιῶνα ἢ τοὺς νεωτέρους.

Ὁ μαθητής. Εἰς τὸν μεσαιῶνα.

—

Εἰς τοῦ Σιμοπούλου προκειμένου περὶ τῶν διενέξεων Ἐπιδάμνου καὶ Κορίνθου.

Ὁ καθηγητής. Ἐξερράγη κἀνένας πόλεμος ἀπὸ τὰς διενέξεις αὐτάς;

Ὁ μαθητής. Ἐξερράγη μία ναυμαχία.

—

Ὁ λόγος περὶ Λουτρῶν Φαλήρου καὶ Δαμασκηνοῦ.

Μία κυρία παρατηρεῖ ὅτι τοῦ Δαμασκηνοῦ θὰ ἔχουν αὐτὸ τὸ πλεονέκτημα ὅτι ὅταν εἶναι ἀέρας θὰ λείπουν τὰ κύματα.

Εἷς Κουτεντιάδης: Μὰ πῶς, τὸ νερὸ δὲν θἄρχεται ἀπ' τὸ Φάληρο; Ὅταν ἔχῃ κάτω κύματα θὰ ἔχῃ κι' ἀπάνου!

Κώστας ὁ σκουπιδᾶς.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΟΙΝΩΝ

ΟΙΝΟΙ

ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ.

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.